

Arrest

nr. 125 236 van 6 juni 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 11 december 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 januari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. BERNARD verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. LAGAE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 juli 2013 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner van een Franse onderdaan.

Op 15 juli 2013 legt verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af met zijn Franse partner.

Op 11 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 16 december 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.07.2013 werd ingediend door:

Naam: B.

Voornamen: S. R. B.

Nationaliteit: Gambiaanse

Geboortedatum: (...)1966

Geboorteplaats: Pirang

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- mailverkeer tussen betrokkene en de referentiepersoon dd. 16.10.2012, 20.03.2013, 27.03.2013 en 02.04.2013; uitnodiging voor de housewarming van betrokkene en de referentiepersoon dd. 25.05.2013: deze documenten tonen aan dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen sedert oktober 2012. Ze zijn echter te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

- deelnemerslijst bowlingavond met vermelding van zowel betrokkene als de referentiepersoon: aangezien dit document niet exact te dateren is, kan het niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkenen minder dan één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het “algemeen voorzichtigheidsbeginsel”, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het “algemeen beginsel volgens hetwelk de administratieve overheid gehouden is om een uitspraak te doen met kennis van alle elementen van de zaak”.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Verzoeker meent dat, gelet op de stukken die hij neergelegd heeft, hij voldoende naar recht bewezen heeft dat hij met zijn partner samenwoont sinds de maand oktober 2012, hetzij minstens een jaar voordat de beslissing werd genomen. Hij meent dus dat verwerende partij door de bestreden beslissing te nemen op basis van de neergelegde stukken zonder opzoeking of bijkomend verzoek in hun onderzoek, een duidelijke beoordelingsfout heeft begaan voor wat betreft de analyse van de inlichtingen, toegevoegd aan het administratief dossier.

Aldus heeft hij verschillende stukken neergelegd om zijn relatie te bewijzen, of het nu op het vlak van de feitelijke samenwoning of de wettelijke samenwoning is, die elkaar overlappend toelaten om een feitelijke samenwoning sinds minstens een jaar voordat de beslissing genomen werd, hetzij minstens sinds oktober 2012, te bewijzen.

Immers, zelfs indien verzoeker en zijn partner hun samenwoning slechts op 1 juli 2013 geformaliseerd hebben, woonden zij reeds voor deze datum op officiële wijze samen.

Het is duidelijk dat deze officiële samenwoning moeilijk voor verzoeker en zijn partner bewijzen is.

Uit het administratief dossier van verzoeker blijkt echter dat hij een vordering tot regularisatie in april 2013 had ingediend en dat hij gewag maakte van zijn relatie met zijn partner en hun intentie om een wettelijke samenwoning te vragen, hetgeen het bestaan van een ernstige relatie als koppel bewijst en het feit dat zij reeds samenwoonden.

Bovendien blijkt uit het dossier dat verzoeker en zijn partner in juli 2014 een jaar van wettelijke samenwoning zullen getotaliseerd hebben, hetgeen verzoeker zal toelaten om een verblijfstitel te bekomen in zijn hoedanigheid van familie van een Europees burger.

Tenslotte blijkt uit het dossier dat de partner van verzoeker voldoet aan de andere voorwaarden van de gezinshereniging. Zij is eigenaar van haar woning en heeft voldoende inkomsten om verzoeker ten laste te nemen, evenals een ziekteverzekering.

De uitvoering van het bevel tot het verlaten van het grondgebied zou verzoeker verhinderen om een jaar van wettelijke samenwoning in juli 2014 te totaliseren en bijgevolg om met zijn partner te kunnen samenwonen en dit in een wettelijk verblijf.

Gelet op deze reeks van documenten en informatie aanwezig in het administratief dossier van verzoekende partij, is het hem niet toegelaten om de redenen te begrijpen waarop verwerende partij zich baseert om te menen dat zij de voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 niet vervulde.

Er is geen ernstig onderzoek van haar concrete situatie, nog bijgevolg een adequate motivering.

Verzoeker meent dat de beslissing onvoldoende gemotiveerd is.”

3.2 Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), gesteld dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Hierbij wordt aangegeven dat verzoeker niet heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te onderhouden met zijn partner, nu niet werd aangetoond dat zij ofwel reeds één jaar onafgebroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag ofwel elkaar reeds twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen en elkaar driemaal hebben ontmoet, waarbij deze ontmoetingen ten minste vijfenveertig dagen omvatten ofwel een gemeenschappelijk kind hebben. Hierbij wordt telkens *in concreto* ingegaan op de door verzoeker aangebrachte stukken en toegelicht waarom deze niet volstaan als bewijs van een duurzame en stabiele relatie zoals bedoeld in artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103)

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Waar verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling in de bestreden beslissing, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de vreemdelingenwet voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de vreemdeling van een EU-onderdaan, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de EU-onderdaan een, overeenkomstig de wet, geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan eenentwintig jaar zijn, ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de vreemdelingenwet is het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aangetoond:

*“- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”*

In casu weigert de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om toelating tot verblijf omwille van het gegeven dat verzoeker niet heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te onderhouden met zijn partner, nu niet werd aangetoond dat zij ofwel reeds één jaar onafgebroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag ofwel elkaar reeds twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen en elkaar driemaal hebben ontmoet, waarbij deze ontmoetingen ten minste vijfenveertig dagen omvatten ofwel een gemeenschappelijk kind hebben.

Verzoeker betwist deze vaststelling. Verzoeker betoogt dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat zij minstens sinds oktober 2012 feitelijk samenwonen, hetzij minstens een jaar voordat de beslissing werd genomen.

Anders dan verzoeker voorhoudt, is niet de datum waarop de bestreden beslissing wordt genomen, doch de datum van de aanvraag het vertrekpunt voor de berekening van de termijn van hetzij één jaar, hetzij twee jaar, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de vreemdelingenwet. Nu de voorwaarde van één jaar onafgebroken samenwonen dient te worden beoordeeld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag om toelating tot verblijf – in casu 1 juli 2013 – en niet, zoals verzoeker verkeerdelijk voorhoudt, op het ogenblik van de totstandkoming van de beslissing, blijkt dan ook niet dat verweerder ten onrechte vaststelde dat niet is voldaan aan deze voorwaarde, waar verzoeker zelf aangeeft dat zij sinds oktober 2012 feitelijk samenleven. Ook de verwijzing naar een *“vordering tot regularisatie in april 2013”* waarin volgens verzoeker reeds gewag werd gemaakt van zijn relatie met zijn

partner en hun intentie om een wettelijke samenwoning te vragen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat een onafgebroken samenwoning van één jaar vóór de datum van de aanvraag niet is aangetoond.

Waar verzoeker betoogt dat zij in de toekomst, namelijk op 1 juli 2014, één jaar wettelijk samenwonen, doet deze hypothese evenmin afbreuk aan de motivering in de beslissing, aangezien verzoeker op het moment van de bestreden beslissing niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 40bis van de vreemdelingenwet blijkt niet.

Verzoeker stelt vervolgens dat er geen ernstig onderzoek is gebeurd naar zijn concrete situatie.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing rekening moet houden met de gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In de bestreden beslissing wordt een opsomming gegeven van de voorgelegde stukken en wordt telkens gemotiveerd waarom deze stukken niet als bewijs kunnen dienen ter staving van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie. Verzoeker laat na uiteen te zetten met welke stukken geen rekening zou zijn gehouden door verweerder, die aan zijn beoordeling waren onderworpen. De Raad benadrukt hierbij ook dat een vreemdeling die vraagt om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten zijn aanvraag zelf met alle dienstige overtuigingsstukken dient te onderbouwen. Het komt aan verweerder enkel toe de aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Op verweerder rust geenszins de verplichting om, indien de aanvrager in gebreke blijft om de nodige documenten of verduidelijkingen bij zijn aanvraag te voegen, het initiatief te nemen om de aanvraag verder te stofferen door middel van onderzoeksdaden. Verzoeker blijft ook in gebreke enig concreet gegeven aan te brengen dat van aard was dat het een andere uitkomst had kunnen rechtvaardigen. De schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond. Waar verzoeker het “*voorzichtigheidsbeginsel*” aanvoert, moet dan ook worden gesteld dat hij zelf niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd om te trachten overtuigende bewijsstukken bij te brengen. Dit kan bezwaarlijk aan de verwerende partij worden verweten.

De Raad benadrukt verder dat het aan verzoeker toekomt om duidelijk aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht. Het komt in beginsel niet aan de Raad toe om dit te specificeren (RvS 22 november 2005, nr. 151.540). Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN